

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta
Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Et primo, vtrum aliquis habitus sit a natura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72759)

cut essentia & po-
entia angelice sunt
alterius rationis a no-
stris, ita & habitus
& propterea no que-
ras in eorum habiti-
bus omnes illas con-
ditiones, que de no-
stris sunt enumeratę
in questione preceden-
te: sed sicut natu-
re sunt magis unitę,
ita etiam & habitum.
nec oportet, qd po-
tentia in eis sit dispo-
nibilis per plura di-
uersimode commen-
surabilia, nisi ratione
plurium ipsorum
quo ad intellectum,
quamuis quo ad uo-
luntatem multiformi-
tatis inueniatur se-
cundum bonum, &
malum, & concurre-
tes actus ad bene, vel
male velle: & ut in
responsione ad ter-
tium dicitur, saluan-
tur ibi partes, id est,
partialia. Scito tertio
Nouitę, qd angelum
participare ab exte-
riori, ut in responsio-
ne ad secundum dicitur,
contingit dupli-
citer. Primo, quasi
aduentitiam qualita-
tem ab extra susci-
piendo, & hoc mo-
do necesse est pone-
re in angelo habitus
supernaturales. Se-
cundo quasi conge-
nitam a datore natu-
re, sicut graua & le-
uia habent motum a
generante: & hoc
modo necesse est po-
nere in angelo habi-
tus naturales specie-
rum intelligibilium.
Littera ergo, qua in
corpore articulo non
solum respectu alio-
rum intelligibilium,
sed etiam respectu
Dei, necessarium po-
nit habitum in ange-
lis, manifeste aperit
exercitatis in doctri-
na authoris, qd com-
muniter tam de habi-
tu naturali, quam
supernaturali loqui-
tur: quoniam con-
stat apud ipsum, an-
gelos per nullum ha-
bitum intelligere Deum
naturaliter, sed pro-
pria substantia uti,
ut specie intelligibi-
li ad intelligendum
Deum, ut in i. lib. pa-
tuit, sed ad superna-
turalem cognitionem
diuino lumine super-
addito egent: & sic
responsio ad secun-
dum de utroque par-
ticipationis modo
ab extraneo intelli-
gi potest.

rum essentia per seipsas perficiuntur ad conformitatem Dei. non ergo per aliquos habitus: & hæc videtur esse ratio Maximi, qui ibi dem subdit. Si. n. hoc esset, non utique maneret in semetipsa harum essentia, nec deificari per se, quantum foret possibile, valuisset. ¶ 3 Præter. Habitus est dispositio quædam, ut dicitur in 5. * Meta. sed dispositio, ut ibidem dicitur, est ordo habentis partes. cum ergo angeli sint simplices substantia, videtur quod in eis non sint dispositiones & habitus. SED CONTRA est, quod Dion. dicit 7. c. * cæl. Hierar. qd angeli primę Hierar. non solum calefaciunt, & throni, & effusio sapientię, manifestatio deiformis ipsorum habitu. RESPON. Dicendum, qd quidam posuerunt in angelis non esse habitus: sed quæcunq; dicuntur de eis, essentialiter dicuntur. unde * Maximus post prædicta verba quæ induximus, dicit. Habitudines earum atque uirtutes, quæ in eis sunt, essentialiter sunt propter immaterialitatem. & hoc et Simplicius dicit in * commento Prædicamentorum. Sapientia, quæ est in anima, habitus est: quæ autem in intellectu, substantia: omnia enim quæ sunt diuina, & per se, sufficientia sunt, & in seipsis existentia. quæ quidem positio partim habet ueritatem, & partim continet falsitatem. Manifestum est. n. ex * præmissis, qd subiectum habitus non est nisi ens in potentia. Considerantes igitur prædicti commentatores, qd angeli sunt immateriales, & qd non est in illis potentia materię, secundum hoc ab eis habitum excluderunt, & omne accidens. Sed quia licet in angelis non sit potentia materię, est tamen in eis aliqua potentia (esse. n. actum purum est proprium Dei) ideo in quantum inuenitur in eis de potentia, intantum in eis præter habitum inueniri. Sed quia potentia materię, & potentia intellectualis substantiæ, non est unius rationis: id pro consequens nec habitus unius rationis est utrobique, unde * Simplicius dicit in commento Prædicamentorum, qd habitus intellectualis substantiæ non sunt similes his, qui sunt hic, habitibus: sed magis sunt similes simplicibus & immaterialibus speciebus, quas continet in seipsa. Circa huiusmodi tamen habitum aliter se habet intellectus angelicus, & aliter intellectus humanus. Intellectus enim humanus, cum sit infimus in ordine intellectuum, est in potentia respectu omnium intelligibilium, sicut materia prima respectu omni-

formarum sensibilem, & ideo ad omnia intelligenda indiget aliquo habitu, sed intellectus angelicus non le habet sicut pura potentia in genere intelligibilem, sed sicut actus quidam, non autem sicut actus purus. hoc. n. solius Dei est, sed cum permissione alius cuius potentia: & tantum minus habet de potentia, quantum est superior. & ideo ut in 1. * dictum est, in quantum est in potentia, indiget perfici habitualiter per aliquas species intelligibiles ad operationem propriam, sed in quantum est actu, per essentiam suam potest aliqua intelligere, ad minimum seipsum, & alia secundum modum suę substantiæ, ut dicitur in lib. * de causis & tantum perfectior, quantum est perfectior. Sed quia nullus angelus pertingit ad perfectionem Dei, sed in infinitum distat, propter hoc ad attingendum ad ipsum Deum per intellectum & uoluntatem, indiget aliquibus habitibus tanquam in potentia existens respectu illius puri actus. unde Dion. dicit, habitus eorum esse deiformes, quibus. f. Deo conformantur. Habitus autem, qui sunt dispositiones ad esse naturale, non sunt in angelis, cum sint immateriales. AD PRIMUM ergo dicendum, qd uerbum Maximi intelligendum est de habitibus, & accidentibus materialibus. AD SECUNDUM dicendum, qd quantum ad hoc, quod conuenit angelis per suam essentiam, non indiget habitu, sed quia non ita sunt per seipsos entes, quin participent sapientiam, & bonitatem diuinam, ideo in quantum indigent participare aliquid ab exteriori, intantum necesse est in eis ponere habitus. AD TERTIUM dicendum, quod in angelis non sunt partes essentia, sed sunt partes secundum potentiam, in quantum intellectus eorum per plures species perficitur, & uoluntas eorum se habet ad plura.

QVAESTIO LI.

De causa habituum quantum ad generationem ipsorum.

DEINDE considerandum est de causa habituum. Et primo, quantum ad generationem ipsorum. Secundo, quantum ad augmentum. Tertio, quantum ad diminutionem, & corruptionem. CIRCA primum quaeruntur quatuor. ¶ Primo, Vtrum aliquis habitus sit a natura. ¶ Secundo, Vtrum aliquis habitus ex actibus causetur. ¶ Tertio, Vtrum per unum actum possit generari habitus. ¶ Quarto, Vtrum aliquis habitus sint in hominibus infusi a Deo.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum aliquis habitus sit a natura.

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, qd nullus habitus sit a natura. Eorum enim quæ sunt a natura, usus non subiaccet uolun-

Super quest. quinquagesima prima articulum primum.
IN corpore articulo q. 51 duplex occurrit dubium. Primum est circa differentiam inter inchoationem habitus ex parte animæ in parte appetitua sua, & appetitua, quare in intellectu ponitur inchoatio quantum ad ipsam substantiam habitus, in uoluntate non autem. n. per inchoationem talem intendit aliquid actuale super ipsum intellectum, aut non. si intendit aliquid actuale, sequitur quod intellectus possibilis non est a principio, sicut tabula rasa, & pura potentia, quia habet huiusmodi actum superadditum. si non sequitur qd per se ratio de intellectu & appetitu in utroque. n. modo sunt semina uirtutum, & ad principia naturalis promptitudo, propter quam uidentur natura liter inesse nobis secundum cognitionem & appetitum. ¶ Secun-

Deo citato in arg. pcc.

Te. 25. to. 3.

C. 7. n. 6 mul. tu a prin. c.

Loco citato in arg. 1.

In prædica. qua itatis.

q. 49. ar. 4.

D. 522. In prædica. qualita.

q. 72. ar. 1.

¶ Secundum est de causa huius assignata in litera. Videretur enim implicare & in se, & cum supradictis in se quidem, quia ponit in elinationem ad propria obiecta spectare ad habitum, & non spectare ad ipsum, sed ad potentiam. cum praedictis autem, quia in articulo quintae quaestionis praedictis dictum est, habitum in uoluntate poni propter inclinationem ad propria obiecta; quod hic negatur.

¶ Ad primam dubitationem dicitur, quod praesupposito quod intellectus agens non est habitus principiorum, qui ponitur unus ex quinque habitibus intellectualibus, 6. Ethic. quod non est difficile persuadere: duo errores cauendi sunt hic, alter ne putemus pueriliter unam partem habitus, qui dicitur intellectus, fieri ab intra, & alteram ab extra, & propterea inchoatione eius poni a natura perfectionem, quae nuncupatur ab extra. Alter, ne putemus totam illam quidem qualitatem, quae est habitus congenitam, ut coeua intellectus, sed impeditam propter absentem notitiam terminorum. Primum enim repugnat indissolubilitati intelligibilis qualitatis: secundum uero purae potentiae, quae intellectus in principio est sicut tabulara: putandum autem magis est, quod sicut naturae, augereque, naturales sunt actus a se non qualiter unque, sed adueniente alimento de coctioe notitiae principiorum habituales naturaliter inest animae adiectiuis ab extra terminis, ita quod ad intelligibilem praesentiam eorum inditum est, & ab anima in intellectu possibili sub lumine agentis fluat qualitas illa quae est habitus principiorum, sicut motus grauium & leuium a natura grauium & leuium, & ut semel effluxit, semper perseverat, quauis non exeat in actum impedita phantasia. Differentia igitur inter intellectum & uoluntatem in hoc est, quod in intellectu fluit naturaliter habitus quidam praesentibus ab extra terminis principiorum in uoluntate autem non, sed sola promptitudo ipsius ad principia, sicut bonum prosequendum, & malum fugiendum, & huiusmodi inuenitur a natura.

¶ Ad secundam dubitationem dicitur dupliciter, secundum quod proprie obiecta, specialia obiecta contenta sub communi obiecto illius potentiae, quod in quaestione praedicta uocauit aliquod determinatum, uerbi gratia. In uoluntate commune obiectum est bonum, specialia sunt bonum in passionibus uimoris & audaciae, bonum in delectationibus, & tristitia: bonum in commutationibus, & huiusmodi, & sic ratio literae alii dicitur in responsione

tati: sed habitus est, quo quis utitur cum uoluerit, ut dicit Comment. 3. de anima. ergo habitus non est a natura.

¶ 2. Prax. Natura non facit p duo, quod per unum potest facere: sed potentiae a se sunt a natura. si igitur habitus potentiarum a natura essent, habitus, & potentia essent unum.

¶ 3. Prax. Natura non deficit in necessariis, sed habitus sunt necessarii ad bene operandum, ut supra dictum est. si igitur habitus aliqui essent a natura, uideretur quod natura non deficeret, quin omnes habitus necessarios causaret: patet autem hoc esse falsum: ergo habitus non est a natura.

SED CONTRA est, quod in 6. Ethic. inter alios habitus ponitur intellectus principiorum, qui est a natura: unde & principia prima dicuntur naturaliter cognita.

RESPON. Dicendum, quod aliquid potest esse naturale alicui dupliciter. Vno modo, secundum naturam speciei, sicut naturale est homini esse risibile, & igni ferri sursum. Alio modo secundum naturam individui, sicut naturale est Sorti, uel Platoni esse egrotatum, uel sanarium secundum propriam complexionem. Rursus secundum utranque naturam potest dici aliquid naturale dupliciter. Vno modo, quia totum est a natura. Alio modo, quia secundum aliquid est a natura, & secundum aliquid est ab exteriori principio; sicut cum aliquis sanatur per seipsum, tota sanitas est a natura; cum autem aliquis sanatur auxilio medicinae, sanitas partim est a natura, partim ab exteriori principio. Si igitur loquamur de habitu, secundum quod est dispositio subiecti in ordine ad formam, uel naturam, quolibet praedictorum modorum contingit habitum esse naturalem. Est enim aliqua dispositio naturalis, quae debetur

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

humanae speciei, extra quam nullus homo inuenitur, & haec est naturalis secundum naturam speciei, sed quia talis dispositio quaedam latitudinem habet, contingit diuersos gradus huiusmodi dispositionis conuenire diuersis hominibus secundum naturam individui: & huiusmodi dispositio potest esse uel totaliter a natura, uel partim a natura, & partim ab exteriori principio, sicut dictum est de his, qui sanantur per artem. Sed habitus, qui est dispositio ad operationem, cuius subiectum est potentia animae, ut dictum est, potest quidem esse naturalis, & secundum naturam speciei, & secundum naturam individui: secundum quidem naturam speciei, secundum quod se tenet ex parte ipsius animae, quae cum sit forma corporis, est principium specificum. secundum autem naturam individui ex parte corporis, quod est materiale principium, sed tamen neutro modo contingit in hominibus esse habitus naturales, ita quod sint totaliter a natura. In angelis siquidem contingit, eo quod habent species intelligibiles naturaliter inditas, quod non competit humanae naturae, ut in primo dictum est. Sunt ergo in hominibus aliqui habitus naturales tanquam partim a natura existentes, & partim ab exteriori principio: aliter quidem in apprehensiuis potentiis, & aliter in appetitiuis. In apprehensiuis enim potentiis potest esse habitus naturalis secundum inchoationem, secundum naturam speciei, & secundum naturam individui. secundum quidem naturam speciei ex parte ipsius animae, sicut intellectus principiorum dicitur esse habitus naturalis. Ex ipsa enim natura animae intellectualis conuenit homini, quod statim cognito quod est totum, & quid est pars, cognoscat quod omne totum est maius

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

non ualet: quia intellectus non solum ad specialia, sed ad communissimum obiectum attingendum determinatur ab habitu, ac per hoc extra propositum est loqui de specialibus obiectis. Dicendum est ergo, quod sermo literae est formalis, & per propria obiecta interdit ipse uera, propria, & adaequata obiecta potentiarum appetitiuarum, de quibus loquitur: & quod ratio consistit in hoc, quod quia officium naturalis habitus ad operationem in communi loquendo, est determinare potentiam ad obiectum attingendum, & in intellectu opus est ista determinatione: quia nisi aliqua specie determinetur, nihil intelligere potest: in uoluntate autem, & uerbaliter appetitu, non est opus ista determinatione, quia praenitur ab ipsa appetitiua potentia: quonia eius officium, immo natura, est inclinatio in obiectum proprium. Nihil enim aliud est appetitus, quam inclinatio: ideo in potentis appetitiuis non est inchoatio naturalis habitus, ac per hoc nullus est in eis naturalis habitus: in apprehensiuis autem sic. Et sic omnia conueniant: quoniam affirmatio & negatio non cadunt super idem. affirmatur enim de habitu naturali absolute, quod eius est inclinatio ad propria obiecta: & negatur quod hoc conuenire possit habitui in appetitu: quia hoc conuenit ipsi appetitui. & sic a negatione officii ipsius habitus naturalis procedit ad negationem

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

A ne ad tertium in ar. 5. praecedentis quaestionis, scilicet quod quia in intellectu habitus est necessarius simpliciter, quia est determinatus potentiae ad obiecta; in uoluntate autem est necessarius ad bene esse, quare non determinat ad obiecta, sed facit promptiorem &c. ideo ibi est habitus naturalis, hic non. Sed haec responsio

non ualet: quia intellectus non solum ad specialia, sed ad communissimum obiectum attingendum determinatur ab habitu, ac per hoc extra propositum est loqui de specialibus obiectis. Dicendum est ergo, quod sermo literae est formalis, & per propria obiecta interdit ipse uera, propria, & adaequata obiecta potentiarum appetitiuarum, de quibus loquitur: & quod ratio consistit in hoc, quod quia officium naturalis habitus ad operationem in communi loquendo, est determinare potentiam ad obiectum attingendum, & in intellectu opus est ista determinatione: quia nisi aliqua specie determinetur, nihil intelligere potest: in uoluntate autem, & uerbaliter appetitu, non est opus ista determinatione, quia praenitur ab ipsa appetitiua potentia: quonia eius officium, immo natura, est inclinatio in obiectum proprium. Nihil enim aliud est appetitus, quam inclinatio: ideo in potentis appetitiuis non est inchoatio naturalis habitus, ac per hoc nullus est in eis naturalis habitus: in apprehensiuis autem sic. Et sic omnia conueniant: quoniam affirmatio & negatio non cadunt super idem. affirmatur enim de habitu naturali absolute, quod eius est inclinatio ad propria obiecta: & negatur quod hoc conuenire possit habitui in appetitu: quia hoc conuenit ipsi appetitui. & sic a negatione officii ipsius habitus naturalis procedit ad negationem

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

¶ In responsione ad secundum, aduerte rationem quaestionis motae in prima parte quaestionis: & nota duo. Primo, differentiam perfectione in se eundem rationem. Tantum in primis distat, essentiam angelii per seipsum esse similitudinem omnium, & per adiunctas species, ut primum ponat perfectionem altissimam, secundum diminutam. & ratio est: quia primum ponit essentiam illam unite habere species rerum; secundum uero diuisim. Constat, nam, quod unite habere quae diuisa sunt, in aliis anterioris perfectionis

ipsius habitus naturalis in appetitu. nec contradicit supradictis: quoniam hic comparans potentias appetitiuas ad propria obiecta, negat habitus, quod etiam tunc dixit. Ibi uero comparans potentiam ad specialia, seu determinata obiecta sub obiecto communi, posuit habitus inclinantes ad illa prompte, facilius &c. quae duo in nullo dissonant.

In isto ar.

9.50. ar. 2.

9.55. ar. 2.

